

Bilag.

Ærede Medlemmer af den danske Rigsdag!

Grundloven byder, at der for hver 16,000 af Landets Indbyggere — Mænd Kvinder og Børn — skal vælges en Rigsdagsmand. Men kun Mændene vælge og vælges. Vi mene, at en saadan Ordning er uretfærdig, og at den giver hele Samfundslivet et alt for ensidigt Præg. Samfundet bestaar af Mænd og Kvinder; det er derfor nødvendigt og naturligt, at det bliver Mænd og Kvinder, der i Fællesskab paavirke og give de Love, under hvilke begge Parter skulle leve. Netop fordi Kvinden har Tanker, Temperament og Anlæg, der ere forskellige fra Mandens, tiltrænges hendes Medvirken i det offentlige Liv for at skaffe dette i saa nøje Overensstemmelse med hele Befolkningens Tarv og Ønsker som muligt.

Og Kvinden har baade Hjerter og Forstand til at være medbestemmende om Ordningen af Skolevæsenet, Fattigvæsenet, Sygeplejen, Hospitalsforhold, til at være medbestemmende, naar det gælder Ægteskabslove, Hustruens retslige Stilling og hendes lovmæssige Forhold overfor Børnene o. s. v., o. s. v. Ligesom det kun er simpel Retfærdighed, at vi faa Del i Bevillingsmyndigheden, da vi betale vore direkte og indirekte Skatter til Stat og Kommune efter samme Maalestok som Mændene. Det forekommer os indlysende, at i et Land med en fri Forfatning maa Friheden til at vælge og vrage de forskellige Lovbestemmelser ikke blot være i Mændenes, men ogsaa i Kvindernes Eje.

Men mene De — ærede Lovgivere —, at den offentlige Mening endnu er saa langt fra at forstaa denne Selvfølgelighed, saa De ikke med nogen Virkning kan tænke paa for Tiden at gennemføre dette vort Krav om politisk Ligestilling med Mænd, saa staa den offentlige Mening i alle Samfundslag jo samlet om at anerkende vort Krav om Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed. Langsomt, men sikkert have vi gennem vort Arbejde i det praktiske Liv og gennem vor Agitation brudt Modstanden mod dette vort Krav. Lige siden Folketing og Landsting i Samlingen 1899—1900 vedtog at give Kvinder i det mindste kommunal Valgret, have vi haabet og ventet at faa denne. Vi have i Ventetiden flere Gange anmodet Regering og Rigsdag om at fremme denne Sags Løsning, og vi have tilkendegivet det som vort Ønske, at saavel gifte som ugifte Kvinder maatte faa baade Valgret og Valgbarhed, fordi vi mene, at det er en privat Sag, der ikke vedrører Valgloven, om Kvinden er gift eller ugift, og fordi vi absolut ingen Fornuftgrunde kunne finde til at nægte Kvinderne Valgbarhed. Men vi have ventet forgæves!

Derfor komme vi nu til Dem — ærede Medlemmer af Landstingets Valglovsudvalg — og sige: „Hvis De mene, at der ikke i den allernærmeste Fremtid kan opnaas Enighed om at gennemføre det af Regeringen indbragte Valglovsforslag, indbring da et selvstændigt Lovforslag om Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed under lige Vilkaar med Mænd, saa vi i den Henseende kunne faa lige Borgerrettigheder med Mændene.“